

Uffem Weihnachtsmarkt

Grad noochdem die Fraa unn isch omm Somsdaachowend die Fleschgass erunner kumme sinn, weil merr uff de Weihnachtsmarkt wollde, hawwe merr omm Scharfe Eck de Schorsch unn soi Fraa geseh, die schunn uff uns gewadd hadde.

Ei gude, hawwe die zwaa gesaad, auf ins Gewiehl! Hier iss schwer was los.

Gude. Ja, gons schee was los, wie immer, habb isch gesaad. De Weihnachtsmarkt iss halt ebbes ferr jeden, ferr junge unn ferr äldere Leit unn aach ferr Kinner. Awwer Schorsch, was issen meddem Karl unn de Paula?,

Die kumme nitt, seet de Schorsch, die Paula hott de Huusde.

Unn donn sinn merr gonge unn wolde uns bis zu dem Stonnd dorschschaffe, wos die Langosch gewwe dut. De Schorsch vorneweg unn mir im Gänsemarsch hinnenooch.

Uff oomol kreischt de Schorsch: Au, du Ollwel, bass doch uff!

Was issen?, hotts Kättche gerufe, ei Schorsch, was iss?

Doo brumder: Su enn Simbel, su enn große, schwere Kerl, hott merr grad uff de linke Fuß getrete, ei was dut dess joo su wieh, isch kann joo kaum noch ufftrete.

Setz dich emol, habb isch gesaad, awwer wo?

Ei in de Kerrsch, hott die Fraa gesaad, die iss uff.

Naa, seet de Schorsch, isch mach mich hoom unn leesch de Fuß hoch, ei was dut dess joo su wieh. Kättche, du bleibst doo unn isst doin Langosch unn dust enn Glihwoi drinke, donn konnsde joo noochkumme.

Mir giehn donn meddem Kättche hoom, hott die Fraa gesaad, odder soll de Honnes jetz medder gieh?

Naa, seet de Schorsch, dess schaff isch schunn. Also machts gut. Unn donn isser fort.

Mir hawwe uns in die long Schlong vorm Langosch-Stonnd gestellt, uff oomol rieht dess Kättche: De Schorsch hott koon Schlissel oigesteckt, der kimmt joo nitt ins Haus. Unn alls, weiler in de letzt Zeit su vergesslich werrd. Hach, wie sollen dess noch wernn mett dem! No ja, was will isch mache, donn numm isch de Langosch unn rennem Schorsch hinnenooch, awwer was glaabderr, was isch mett dem mach, wenn ischen oiholle due: Isch muss derr hinnenoochrenne, nor weil isch dich nitt im Kalde vor de Hausdier stieh losse will, ei streng nächstens doin Herrnkassde e bissi mieh oo. Ei wie konnsde nor doin Schlissel vergesse! Isch habb moiner immer in de Dasch.

Als merr donn drookumme sinn mettem Langosch, dess Kättche war die erst vunn uns, fängt se oo in de Säckel vunn ihm Monndel ze kroome, sie kroomt unn kroomt, donn dreht se sich gons belämmerd zu de Fraa um: Konnsde merr mol finf Euro bumme? Isch habb joo moi Portmonnee vergesse.

Ei klar, seet die Fraa, isch bezahl doin Langosch mett.

Unn donn hawwe mir drei unser Langosch kriecht unn die Fraa hottse all bezahlt.

Doo seets Kättche: Danke dir, die Woch kriehsdes widder. Awwer jetz mach isch mich fort, sunnst krieh isch de Schorsch nimmi oi.

Unn, frooch isch, dusde meddem schenne, weeschem Schlissel?

Nodierlich nitt, seets Kättche, sunnst misst de Schorsch joo aach mett mir schenne, weil ischs Geld vergesse habb. Merr werrd halt vergesslich in unserm Alder, ihr doch sischer aach?

Isch druff: Was hosde ewe gefroochd? – isch habbs grad vergesse!

Dollbohrer, seets Kättche unn lacht, also isch mach mich ab, moie frieh ruf isch eich oo. Eiern Honnes